UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	***II AKa 33/20***	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. ***CZĘŚĆ WSTĘPNA***			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 29.11.2019r. (II K 145/17)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
. ***STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO***					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. obraza przepisów prawa materialnego a to art.278 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk wynikająca z uznania, że oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanych w pkt I części wstępnej wyroku gdy w rzeczywistości przestępstwa tego nie popełnił, 2. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. : a) art.5 § 2 kpk, art.4 kpk, art.7 kpk stanowiącą konsekwencję nieprzestrzegania przez skład sądzący przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy zasad in dubio pro reo i swobodnej oceny dowodów w zakresie ustalenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	wartości logicznej i oceny wyjaśnień oskarżonej (?!) i zeznań przesłuchanych świadków, b) art.391 § 1 kpk stanowiącą konsekwencję odstąpienia od zasady bezpośredniości poprzez odstąpienie od przesłuchania przed Sądem świadka K. S. i D. G., 3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który wpłynął a jego treść, wynikający z faktu uznania przez Sądu Okręgowy za poczynione w toku przewodu sądowego ustalenia faktyczne upoważniają do przypisania oskarżonemu winy w zakresie popełnienia przestępstw określonych w art.278 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk, choć ustalenia te na			

	nic takiego nie wskazują. 4. rażąca niewspółmierność kary wynikającą z nadmiernej surowości wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo określone w art.278 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.91 kk.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut nr 1 : Zarzut wybitnie chybiony. Bynajmniej Sąd Okręgowy nie zastosował wobec oskarżonego przepisu art.278 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk. Oczywistym jest zatem, że nie mógł dopuścić się jego obrazy nawet w teorii. Obrońca zdaje się nie zauważyła, że jej mandant			

został uznany za winnego, jednakże nie przestępstw kradzieży a przywłaszczenia.

Zarzut nr 2 :

Zarzut bezzasadny. Odnosząc się do zawartych w pkt 2 apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów ***naruszeń proceduralnych*** to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść tego wyroku. W realiach niniejszego procesu skarżący poprzestał jedynie na ich wyliczeniu, nie podejmując nawet trudu i próby wykazania ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Takie działanie nie może oczywiście

skutkować powodzeniem apelacji. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środku odwoławczym mogą być podnoszone także zarzuty niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo). Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść

wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego. Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego – Komentarz" pod. red. Z. Gostyńskiego wyd. ABC W-wa 1998 tom II, str.460-461 tezy 13, 15).

Odnośnie zakresu zastosowania ***art.4 kpk*** – a zatem w konsekwencji również i możliwości podniesienia trafnego zarzutu jego naruszenia – stwierdza się w doktrynie, iż „zachowanie obiektywizmu wyrażać się ma według komentowanego przepisy uwzględnianiem okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść

oskarżonego. Nakaz ten traktować należy jako ogólną dyrektywę procesu karnego. Na nieporozumieniu polegałby zarzut obrazy komentowanego przepisu oparty na twierdzeniu, iż sąd (lub inny organ procesowy) pewne dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonego uczynił podstawą orzeczenia, odmówił zaś wiary dowodom przemawiającym na jego korzyść. Sens omawianej dyrektywy sprowadza się do tego, że organ procesowy, po dokonaniu oceny dowodów w sposób zgodny z dyrektywami wynikającymi z art.7 kpk i ustaleniu faktów rozpoznawanej sprawy, wszystkie te fakty powinien następnie wziąć pod uwagę przy podejmowaniu decyzji procesowych[w:] „Kodeks postępowania

karnego. Komentarz”, Tom I, pod red. P. Hofmańskiego, C.H.Beck Warszawa 1999r. , str. 30). W pełni należy zgodzić się zatem z poglądem (vide: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.07.2019r., II AKa 94/18), że przepis art.4 kpk formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Zarzut obrazy tego przepisu nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego, jako że przepis ten zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do naruszenia zasady obiektywizmu		

wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady. Dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew tej zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym.

Odnosząc się do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przepisu ***art.5 § 2 kpk*** poprzez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego to uznać należy, że nie są one zasadne. Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25.06.1991r. (vide: RW 107/91, publ. OSNKW 1992/1-2/14), wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń

faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Kategorycznie należy podkreślić, że ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez sąd I instancji w niniejszej sprawie doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, usuwając przy tym ewentualne wątpliwości co do sprawstwa oraz winy oskarżonego. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdza, że Sąd Okręgowy orzekając		

w tym zakresie uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Wypada nadto zauważyć, że rażąco nietrafny i niefortunny jest zarzut złamania zakazu rozstrzygania na niekorzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom, służącym obronie oskarżonego. Nie ma to nic wspólnego ze stanem owych wątpliwości, a polega na wybraniu przez sąd wiarygodnych informacji dowodowych. Stan owych wątpliwości zachodziłby, gdyby dowodów nie było lub nie dało się rozstrzygnąć, którym z nich należy uwierzyć (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w	

Krakowie w sprawie II AKa 90/97, publ. Prok. i Pr. 1998/1/24). Sąd Najwyższy wskazuje też, że stwierdzenie istnienia stanu „nie dających się usunąć wątpliwości” zależy od rezultatów analizy dowodów, prowadzonej z respektowaniem kryteriów ocen wskazanych w art.4 kpk oraz art.7 kpk, i w tym znaczeniu stan ten daje się zobiektywizować. Nie jest natomiast możliwe ustalenie jego istnienia (i stwierdzanie naruszenia art.5 § 2 kpk) wyłącznie w oparciu o oceny i subiektywne przekonania wyrażane w polemice z ustaleniami faktycznymi sądu, w istotnej mierze w celu wprowadzenia tej polemiki do postępowania odwoławczego. Nawet istnienie różnych wersji

zdarzenia nie jest równoznaczne z możliwością automatycznego stwierdzenia takiego stanu i zobowiązuje sąd do dokonania ustaleń w granicach swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie V KKN 292/96, publ. Prok. i Pr. 1997/9/7). Ponadto stwierdza, że stan określany przez ustawodawcę jako „nie dające się usunąć wątpliwości" powstaje – jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej – dopiero w następstwie oceny dowodów (vide: art.7 kpk). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii

odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przezwyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest w wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (tzw. lojalności wobec faktów) (vide:

wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV KKN 714/98, publ. Prok. i Pr. 2000/4/8). W niniejszej sprawie sąd I instancji, dokonując wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynu, przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Apelująca nie zauważyła, że sąd I instancji nie mógł naruszyć treści art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy takich wątpliwości w przedmiotowej sprawie po prostu nie było. Nie można		

równocześnie podnosić zarzutu obrazy art.5 § 2 kpk i art.7 kpk (co do którego Sąd Apelacyjny wypowie się omawiając zarzut nr 3), bowiem o naruszeniu przepisu art.5 § 2 kpk można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art.7 kpk, pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art.5 § 2 kpk, bo w takim wypadku zastosowanie

będzie miała reguła wyrażona w art.7 kpk - zasada swobodnej oceny dowodów. Sąd bowiem nie może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art.5 § 2 kpk jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła in dubio pro reo. Przepisy art.5 § 2 kpk i art.7 kpk mają więc charakter rozłączny,	

ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów.

Niezrozumiały jest także zarzut rzekomego naruszenia przepisu ***art.391 § kpk***. Przewiduje on, że jeżeli świadek bezpodstawnie odmawia zeznań, zeznaje odmiennie niż poprzednio albo oświadczy, że pewnych okoliczności nie pamięta, albo przebywa za granicą lub nie można mu było doręczyć wezwania, albo nie stawił się z powodu niedających się usunąć przeszkód lub przewodniczący zaniechał

wezwania świadka na podstawie art.350a kpk, a także wtedy, gdy świadek zmarł, wolno odczytywać w odpowiednim zakresie protokoły złożonych poprzednio przez niego zeznań w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem w tej lub innej sprawie albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. Sytuacja taka miała niewątpliwie miejsce w realiach niniejszego postępowania. W toku niniejszego postępowania Sąd Okręgowy podejmował wielokrotnie próby wezwania i przesłuchania K. S. i D. G.. Okazały się one bezskuteczne z przyczyn obiektywnych. W drodze wywiadów policji ustalono, że pierwszy z ww. przebywa w W. B.,	

gdzie ukrywa się przed organami ścigania. K. S. był też poszukiwany na terenie kraju, jednakże nie udało się go zatrzymać (vide: k.59, 69, 104, 123, 127, 159, 254, 351). Z tego też powodu Sąd Okręgowy zastosował wobec ww. tymczasowe aresztowanie i zarządził jego poszukiwanie listem gończym (vide: k.93). Finalnie zwrócił się nawet o wydanie Europejskiego Nakazu Aresztowania (vide: k.136, 151). Mimo to także władze brytyjskie nie zatrzymały dotychczas ww. W tej sytuacji stwierdzenie apelacji, że „...istnieje realna możliwość sprowadzenia wymienionego na rozprawę..." należy traktować li tylko jako przejaw fantazji procesowej. Analogicznie ocenić trzeba sytuację D. G.. On również jest

bezskutecznie poszukiwany licznymi listami gończymi i nie było realnej możliwości jego bezpośredniego przesłuchania (vide: k.206, 363). Trafnie zatem sąd meriti skorzystał z możliwości jakie daje art.391 kpk. Na koniec wypada zwrócić uwagę na jeszcze jeden aspekt. Z protokołu rozprawy z dnia 6.11.2019r. wynika wprost, że zarówno prokurator, jak i obrońca wyrazili zgodę na zastosowanie ww. instytucji, wnosząc o ujawnienie ww. dowodów bez ich odczytywania (vide: k.374). Zarzut apelacji uznać należy więc jako wyraz braku lojalności procesowej. Oczywistym jest, że nie może on zasługiwać na akceptację.

Zarzut nr 3 :

Argumentacja zawarta w przedmiotowej części apelacji

sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Z.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez obrońcę ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranym materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji, jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut	

ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc

przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego (vide: wyroki Sądu Najwyższego z 20.02.1975r., II KR 355/74, publ. OSNKW 1975/9/84; z 22.01.1975r, I KR 197/74,

publ. OSNKW 1975/5/58; z 5.09.1974r., II KR 114/74, publ. OSNKW 1975/2/28; z 22.02.1996r., II KRN 199/95, publ. PiPr. 1996/10/10; z 16.12.1974r., Rw 618/74, publ. OSNKW 1975/3-4/47). Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art.7 kpk organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych

dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy: • jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk), • stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk), • jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane		

w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącej co do oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków. Wywody te są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione ale i obszerne, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Stanowisko to Sąd Apelacyjny w pełni podziela i czyni integralną częścią swojego wywodu. Należy

jedynie podkreślić, że uwadze skarżącej uszło i to, że twierdzenia ww. osób Sąd Okręgowy w Z. G. weryfikował ze szczególną ostrożnością, natomiast sugestie apelującej, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Skarżąca koncentrowała swoją uwagę na ocenie zmiennych wyjaśnień oskarżonego i twierdzeniach K. S., D. G., czy Ł. P.. Wywodziła, że wobec zaprzeczeń oskarżonego dowody obciążające go nie zasługują na wiarygodność. Ten sposób argumentacji, z oczywistych wprost powodów nie może być skuteczny, albowiem dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko co służy do		

wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem są więc także np. wyjaśnienia współsprawców pod warunkiem, że sąd dokona wszechstronnej analizy i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został spełniony a pogląd sądu I instancji w kwestii wiarygodności dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04, publ. OSNKW 2004/11-12/107). Sąd meriti miał

na uwadze nie tylko zmienne twierdzenia oskarżonego ale i przywoływane wybiórczo wypowiedzi ww. osób. W tym miejscu wypada więc powtórzyć za Sądem Apelacyjnym w Katowicach (vide: uzasadnienie wyroku z dnia 30.12.2004r., II AKa 435/04), że jest oczywistym, iż w razie sprzeczności w zeznaniach (analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą ze sprzecznych wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego. Wbrew twierdzeniom apelującej winę oskarżonego nie wykluczają bynajmniej		

dokumenty, na które obrońca powołuje się na s.3 apelacji. Sąd I instancji poddał wręcz drobiazgowej analizie nie tylko wypowiedzi ww. osób z różnych faz postępowania ale i skonfrontował je z istotnymi dla sprawy dokumentami. Trafnie przy tym zwrócił uwagę, że te ostatnie obejmują okres (...) (z Kliniki (...) w W.) oraz z dnia (...) (ze Szpitala (...) w G.). Sąd Okręgowy ustalił natomiast, że oskarżony miał w ramach przypisanego mu czynu odebrać istotne dla sprawy próbki kawy w dniu (...). Z W. do baru (...) dojechać można jednak w niecałe półtorej godziny (73 km). Ustalenie to na s.14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwoliło na wyciągnięcie sądowi meriti trafnego		

wniosku, że nic nie stało na przeszkodzie by oskarżony tego samego dnia bez żadnych problemów zajmował się zarówno psem a następnie dopuścił się przypisanego mu czynu. Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednoczesne nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art.424 § 1 pkt 1 kpk, Sąd Okręgowy wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku sąd I

instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę (lub są nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonywująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać oskarżonemu winę i sprawstwo w zakresie zarzucanych mu czynów.

Zarzut nr 4 :

Zawarty w pkt 4 apelacji obrońcy oskarżonego zarzut rzekomej rażącej niewspółmierności kary sprowadził

się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego wZ. G.. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając	

się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego	

wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.04.1996r. II AKa 85/96, publ. KZS 1996/4/42; wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18.01.1996r. II AKr 463/95, publ. OSA 1996/7-8/27 i z dnia 22.06.1995r. II AKr 178/95, publ. Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy wytyczne te wykonał w sposób bardzo skrupulatny i rzetelny. Rozważając apelację obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny nie mógł więc podzielić zawartego w jej uzasadnieniu subiektywnego poglądu o rażącej niewspółmierności wymierzonej mu

kary pozbawienia wolności. Dla wymiaru kary niewątpliwie istotny był znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów. Trafnie do okoliczności wpływających na zaostrzenie represji karnej sąd I instancji zaliczył nie tylko premedytację w działaniu ale i działanie z innymi osobami. Sąd odwoławczy w pełni podziela i akceptuje dotyczącą tych okoliczności szeroką i przekonywującą argumentację zawartą na s.19-21. Należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował fakt, że oskarżony był w przeszłości niejednokrotnie karany i odpowiadał w warunkach recydywy oraz ciągu przestępstw. Świadczy to o znacznym stopniu demoralizacji oskarżonego. Słusznie		

uwzględniono zachowanie oskarżonego w trakcie śledztwa, o którym mowa na s.19 cyt. dokumentu, czy też opinię o oskarżonym. Zważywszy na fakt, że wobec oskarżonego nie doszukano się istotnych okoliczności łagodzących trudno wymierzoną karę traktować jako nadmierną represję. Znamienne, że obrońca także takich przesłanek nie potrafiła wskazać, poprzestając jedyne na jałowym stwierdzeniu, że kara ta jest niewspółmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu a jej dolegliwość przekracza stopień winy. Stanowiska tego nie uzasadniła w sposób przekonywujący. Waloru tego nie ma lakoniczne stwierdzenie na s.4 apelacji. Kara uwzględniać musi bowiem

dyrektywy jej wymiaru zawarte w art.53 § 1 i 2 kk a nie jedynie partykularne interesy stron postępowania. Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na orzeczenie o karze, ustalając jej wymiar na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej, jak i szczególnej. Odmienne dywagacje skarżącej mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji jest nieprzekonująca i nie może		

znajdować akceptacji.		
Wniosek		
2. o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia przestępstw określonych w art.278 § 1 kk (?!) w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.91 kk, bądź też uchylenie tego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, alternatywnie o : 3. wymierzenie oskarżonemu za czyn określone w art.278 § 1 kk (?!) w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.91 kk kary pozbawienia wolności w dolnych granicach zagrożenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,		

częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nieuwzględnienie wniosków jest wynikiem uznania zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego za bezzasadne i to w stopniu oczywistym.		
4. ***OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU***		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ***ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO***		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	

0.1pkt 1-5 wyroku Sądu Okręgowego w Z. G.z dnia (...) ((...))		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy jest wynikiem uznania zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego za bezzasadne i braku okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. ***Koszty Procesu***		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2. 3.	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. (tj. Dz.U. 2019.18-) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej	

	udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. N. J. kwotę 738 zł; w tym 23 % VAT z tytułu kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie art.624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego z obowiązku uiszczenia Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze mają na uwadze jego aktualną sytuację materialną.	
7. ***PODPIS***		
H. K. M. Ś. P. S.		